

Forhold. De mange Lockout-Varsler skyldes Forligsmandsinstitutionen. Dette skal ikke være en Bebrejdelse mod Institutionen, men det er en Forklaring paa Lockout-Varslernes Tilblivelse. Tidligere forhandlede jo Interessekonflikterne mellem Fagene indbyrdes, og først naar de indenfor Fagene var kørt fast, kom de op til Hovedorganisationerne: De samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen. Saa blev der slidt og stridt, og de søgte at arbejde sig til et Resultat, for der var jo ikke nogen Etage ovenover, hvortil de kunde gaa, hvis de ikke naaede til noget Resultat. Naar de saa endelig langt om længe næsten var naaet til en Overenskomst, uden at det dog ganske var lykkedes, ja, saa spilledes først de sidste Trusler ud om Strejker og Lockouter, og saa var det vel meget ofte Tilfældet, at man ikke vidste, hvem der skulde gøre det sidste Skridt, men det lykkedes jo som oftest at faa det sidste Skridt gjort, saaledes at Krigens Udbrud kunde afværges. Men nu har vi jo faaet en Etage til ved Forligsmandsinstitutionen, og denne Institution maa, som Regel, for at faa et Resultat give noget. Kedeligt er det, at Forligsmanden ikke selv har noget at give af, for saa gik det maaske ofte lettere, men han har jo kun noget at give af ved at tage fra den ene Part og give til den anden. Det er ikke saa underligt, at Fagforeningernes enkelte Medlemmer, maaske ogsaa deres Ledere, ofte ønsker at holde Døren paa Klem til Forligsmanden: man kan jo dog forsøge, om der ikke kunde være lidt at opnaa ved at gaa til Forligsmanden, og i hvert Fald kan der ofte være den Situation, at det netop for de ledende er en Behagelighed at faa en Dom hos Forligsmanden for, at der i det givne Tilfælde ikke er mere at opnaa end det, man har faaet — eventuelt det Tillæg, man ventede —, saa har man faaet alt, hvad man kunde faa. Men deraf følger, at den gamle Praksis: at søge at nærme sig hinanden ved indrømmende Tilbud under de første Forhandlinger, er blevet mindre almindelig, og jeg tør godt sige, at maaske navnlig Arbejdsgiverne er blevet mere tilbageholdende med deres Tilbud. Thi det er jo saadan, at naar de under Forventning om, at et Forslag fra deres Side vilde blive modtaget af Arbejderne, har givet det, og det saa, naar de næste Dag træder i Forhandling, viser sig, at dette Tilbud ikke bliver modtaget, ja, saa foreligger dog faktisk det Tilbud, naar man kommer

til Forligsmanden, paa Bordet, og Forligsmanden kan meget ofte saa kun hjælpe til at skabe Fred og Arbejdsro ved at give et lille Tillæg til. Derfor fremkalder, hvor utroligt det end lyder, Forligsmands-Institutionen næsten Lockout-Varslerne. Forligsmanden kan jo ikke sætte sig i Bevægelse, fordi 10 eller 20 Mand strejker her eller der. Hvad skal Arbejdsgiverne gøre? Der strejker for Eksempel 100 Mand paa en Tekstilfabrik. At sige til en anden Tekstilfabrik med lige saa mange Mand: saa skal Du ogsaa lockoute dem, vilde bevirke, at begge Fabrikkerne blev ruineret, det vilde ikke hjælpe til at skabe Arbejdsro og Arbejdsfred. Ja, selve den for ikke længe siden værende Pakse-Konflikt, der drejede sig om halvandet hundrede Mand, var dog for lidt for Forligsmanden at træde i Aktion for.

Loven siger: Naar Forligsmanden „tillægger Stridens Virkninger og Omfang større samfundsmæssig Betydning“, kan han „indkalde de stridende Parter til Forhandling“. Men det skal dog altsaa være af større samfundsmæssig Betydning, og det skal der meget til at anse en Strejke paa 10—20 eller 100 Mand for at være. Der maa altsaa mere til, og dette mere er først til Stede, naar Tiden er løbet noget, og Arbejdsgiverne mener, at nu kan det ikke gaa længere. Saa maa Lockout-Varslet frem, og saa er Tiden inde for Forligsmanden, thi saa bliver det af samfundsmæssig Betydning at undgaa Lockouten. Det er jo aldeles givet, at Lockout-Varslet fremkalder en farlig Situation, thi det kan jo altid medføre, at Lockouten bryder ud og bliver til Virkelighed, til Kamp. Som det af det anførte fremgaar, har Forligsmandsinstitutionens Oprettelse medført, at der oftere er kommet Lockout-Varsler, heldigvis er de jo ikke blevet til Lockouter, og man maa haabe og ønske, at det heller ikke maa blive Tilfældet i Fremtiden.

At Arbejdernes Ledere søger at skaffe deres Medlemmer, hvis Interesser de varetager, de bedst mulige Arbejds- og Lønvilkaar, er en Selvfølge, det er jo deres Opgave, og det kan ingen, selv ikke deres Modstandere, fortænke dem i. Men paa den anden Side maa ogsaa Arbejdsgiverne sørge for, at de forøgede Omkostninger, der lægges paa Bedrifterne, ikke tynger saaledes paa dem, at der ikke til enhver Tid bliver en passende Balance. Der maa jo dog sørges for, at de Kapitaler, der er anbragte i Virksomheden og